

РЕШЕНИЕ

№ 3273

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 25.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **7250** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.64 ал.4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на Е. Д. М., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора – [населено място], срещу Заповед № 65/20.07.2022г. на директора на затвора, с която се отказва на жалбоподателя преместване в затворническото общежитие /ЗО/ от открит тип.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна. Твърди, че в заповедта няма мотиви и излага оплаквания за лошо отношение от страна на затворническата администрация, като сочи, че при същите обстоятелства други затворници са били преместени в ЗО К.. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, като поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена и да се отмени отказа за преместване в затворническо общежитие от открит тип.

Ответникът – началникът на затвора - С., чрез процесуален представител юрк. М., оспорва жалбата и моли тя бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Е. Д. М. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в размер на 17 години и 6 месеца, за което е осъден с присъда, постановена по НОХД № 646/2015 г. на СпНС. Предварително зачетен е арест от 5 години 9 месеца и 26 дни. Присъдата е приведена в изпълнение при първоначално постановен от съда „строг режим“,

считано от 16.04.2020 г.

На 22.06.2022 г. Е. М. е подал молба с искане за промяна на режима на изтърпяване на наказанието и на типа затворническо общежитие, в което изтърпява наказанието, като сочи, че е изтърпял повече от 1/2 от присъдата си.

Във връзка с така подадената молба е изготвен доклад от ИСДВР Д., в която се посочва, че съгласно Заповед № 566/06.11.2020г. жалбоподателят е назначен на работа като чистач на кухненски блок, където се справя добре с възложената задача; посещава редовно фитнес залата в затвора, продължава участието си в курс „Компютърна грамотност“ и се включва в провежданите мероприятия. Организатор е на курс за лишени от свобода на тема „Правата на човека и Конституцията на Република България“, награждаван, последно със Заповед № 22/21.01.2022г. Посочено е, че първоначалната оценка на риска от рецидив е била със средни стойности 51 т., а в основен етап е редуцирана до 48. Към настоящия момент проблемна зона е отношението към правонарушението. Рискът от сериозни вреди за обществото е оценен като висок, предвид характера на престъплението, а за служителите, както и за другите лишени от свобода – нисък, като е отчетено, че не са налице агресивни прояви.

Изготвено е и становище от главен инспектор Р. Д. – ЗН „РНОД“, в което е посочено, че не са налице категорични данни за достатъчна степен на поправяне на осъденото лице. Отбелязва се, че в затворнически общежития от открит тип се настаняват лишени от свобода при общ и лек режим, и е изразено становище, че е необходимо корекционно-възпитателното въздействие да продължи съобразно изготвения план на присъдата в условията на закрит тип пенитенциарно заведение.

Представено по делото е и становище от Д. Г. – НС „СДВР“, с което също е изложено мотивирано мнение, че корекционно-възпитателното въздействие следва да продължи съобразно изготвения план на присъдата в условията на закрит тип пенитенциарно заведение.

Въз основа на дадените становища началникът на затвора - С. издал Заповед № 65/20.07.2022г., с която е отказал да премести Е. Д. М. в затворническо общежитие от открит тип ЗО „К.“. Административният орган е посочил, че лицето е изтърпяло 1/4 от наложеното наказание, но не е налице втората предпоставка по чл.64, ал.1 от ЗИНЗС, тъй като липсват категорични данни за добро поведение. Началникът на затвора се е позовал на данните в описаните по-горе становища и е приел, че към момента наказанието лишаване от свобода не е дало своя коригиращ ефект в достатъчна степен и макар осъденият да е награждаван и към момента да не са налице дисциплинарни наказания, то оценката от рецидив н все още в средни стойности / 48 точки/, както и рискът от вреди за обществото е среден и са налице дефицити, по които работата следва да продължи.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 21.07.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. По същество е неоснователна.

Съгласно чл. 64 ЗИНЗС лишените от свобода с добро поведение, които са изтърпели най-малко една четвърт, но не по-малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип, могат да бъдат премествани по

инициатива на началника на затвора или по тяхна молба за доизтърпяване на наказанието в затворническо общежитие от открит тип. Когато производството е започнало по молба на лишения от свобода началникът на затвора се произнася с мотивирана заповед след вземане на становището на ръководителя на направлението за социална дейност и възпитателна работа, на заместник-началника по режимно-охранителната дейност и на началника на съответното затворническо общежитие относно поведението на осъдения по време на изтърпяване на наказанието и съобразно изискването на чл. 43, ал. 4.

Оспорената по настоящото дело заповед е издадена от компетентния съгласно чл.64, ал.1 от ЗИНЗС орган – началникът на затвора. Спазени са изискванията по отношение формата на административния акт, заповедта е ясно и конкретно мотивирана, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В случая административното производство е започнало по подадена от жалбоподателя молба и се е развило в съответствие със специфичните изисквания по ЗИНЗС, като са изискани и взети предвид становища от лицата, посочени в чл.64, ал.2 от ЗИНЗС.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Чл.64 от ЗИНЗС регламентира възможността лицата, изтърпяващи наказание "лишаване от свобода", да бъдат премествани за доизтърпяване на наказанието в затворническо общежитие от открит тип, в случай, че са изпълнени две условия – показали са добро поведение и са изтърпели най-малко една четвърт, но не по – малко от 6 месеца от наложеното наказание в затвор или в ЗО от закрит тип. Видно от текста на разпоредбата, преместването в затворническо общежитие от открит тип е една правна възможност, която може да се реализира само ако са изпълнени посочените в чл.64, ал.1 от ЗИНЗС условия. Решението относно това дали да бъде приложена тази възможност по отношение на конкретно лице е предоставено на преценката на административния орган, който действа при оперативна самостоятелност, т.е. наличието на формалните предпоставки по чл.64, ал.1 от ЗИНЗС не обуславя непременно преместването на в затворническо общежитие от открит тип и началникът на затвора не е длъжен да издаде акт в такъв смисъл.

В случая, видно от изложените в заповедта мотиви, административният орган е констатирал, че е изпълнено формалното изискване на чл.64, ал.1 от ЗИНЗС – жалбоподателят е изтърпял 1/4 от наложеното наказание в затвора. Приел е обаче, че не е налице втората предпоставка – наличието на добро поведение. Съдът намира, че този извод на административния орган е неправилен. Установените по делото факти и обстоятелства сочат, че от момента на постъпването му в затвора жалбоподателят е имал добро поведение – същият работи и се справя добре с работата, не е имал агресивни или други отрицателни прояви, организира и участва в мероприятия, няма данни да са му налагани наказания. Всичко това дава основание да се направи заключение, че по време на изтърпяване на наказанието до момента жалбоподателят е показал добро поведение. Следователно, съдът приема, че и двете предпоставки по чл.64, ал.1 от ЗИНЗС са налице и Е. М. би могъл да бъде преместен в затворническо общежитие от открит тип. Както вече беше казано, при прилагането на чл.64 от ЗИНЗС началникът на затвора разполага с оперативна самостоятелност и той не е длъжен да разпорежи такова преместване, дори ако са изпълнени условията за това.

В съответствие с чл. 169 от АПК, когато административният орган действа при оперативна самостоятелност, съдебният контрол по отношение на оспорения акт се

свежда до проверката дали административният орган е разполагал с такава самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административните актове.

В случая началникът на затвора законосъобразно е упражнил своята оперативна самостоятелност, за което е изложил ясни и логични мотиви относно отказа си да уважи молбата за преместване. Позовал се е на данните в становищата на инспектор „РНОД“, ИСДВР и инспектор „СДВР“, а именно, че има идентифицирана проблемна зона във връзка с отношението към правонарушението, налице е среден риск от рецидив и среден риск за вреди към обществото. Съдът приема, че тези данни обосновават решението на административния орган, че е необходимо корекционно-възпитателното въздействие да продължи съобразно изготвения план за изпълнение на присъдата в условията на закрит тип пенитенциарно заведение.

Извън горното, налице е и друга пречка за преместването на жалбоподателя в затворническо общежитие от открит тип и това е, че същият все още изтърпява наказанието си при условията на „строг режим“. Съгласно чл. 65, ал. 3 ЗИНЗС в затворническите общежития от открит тип се прилагат общ и лек режим. Следователно, въпреки че не е изрично посочено като условие в чл.64 от ЗИНЗС, систематичното тълкуване на разпоредбата във връзка с чл.66, ал.3 сочи, че за да може да бъде извършено преместване в затворническо общежитие от открит тип, е необходимо лишеният от свобода да изтърпява наказанието си при общ или лек режим. Следователно въпросът относно режима на изтърпяване на наказанието се явява преюдициален по отношение възможността за преместване в затворническо общежитие от открит тип. В случая на жалбоподателя е определен с присъдата първоначален строг режим, който не е променен, поради което дори да са изпълнени останалите предпоставки по чл. 64 ЗИНЗС, е налице пречка за преместването му в затворническо общежитие от открит тип.

Предвид изложеното дотук, съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, не страда от сочените от жалбоподателя пороци, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д. М. срещу Заповед № 65/20.07.2022г. на директора на Затвора – С., с която му се отказва преместване в затворническото общежитие от открит тип.

Решението е окончателно съгласно чл. 64, ал. 4 ЗИНЗС не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: